

Herkomst onbekend.

Grofvuil

Herman Franke

Toen hij de vuilniszak buiten zette, zou hij zijn verrotte ik er wel naast willen gooien. De straat was verlaten. Hij draaide zijn hoofd naar links en naar rechts en zag dat er weer veel grofvuil lag opgestapeld; banken, televisies, wasbakken en ander waardevol afval van de welvaartsamenleving dat in de loop van de nacht door stadsjutters zou worden ingeladen in groezelige bestelbusjes om vervolgens op zwarte markten te worden verkocht aan Turkse en Marokkaanse immigranten. De bomen waren helemaal kaal. Door een zacht briesje leek het alsof de gevallen bladeren, bijeengeveegd tot hoopjes, fluisterend over elkaar roddelden. Hij voelde de kou, die winters werd. Er brandde bijna nergens licht meer.

Vrijdagavond was de ontbinding begonnen met bruine vlekken op zijn humeur. Hij probeerde ze weg te snijden met veel drank in een te vrolijk café, maar de volgende dag bleken de vlekken groter te zijn en donkerder van kleur. Opstaan viel hem zwaar. Eten wilde hij niet. Het eerste wat hij tot zich nam was koffie, even zwart als de puntjes in het midden van zijn vlekken. Hij sloeg de krant open en zag drie afgehakte Joegoslavische mannenhoofden. Twee lagen in een kistje dat te klein was voor drie. De laars van een soldaat

probeerde het derde hoofd er desondanks in te trappen. De hoofden zagen er verbaasd uit. Als je de krant draaide kon je zien dat één hoofd zelfs een beetje glimlachte om het bizarre bestaan zonder lichaam en de situatie waarin het zich nu bevond. Het waren knappe mannen geweest. Hun lippen hadden vast veel vrouwen gekust. Moeders hadden door hun weelderige haar gewoeld. De hoofden hadden van alles en nog wat gevreesd toen ze jong waren, toen ze groeiden en toen ze volwassen waren, maar nooit dat ze samen in een kistje zouden worden getrapt voor het oog van een fotograaf, afgedrukt in alle kranten van de wereld.

's Avonds laat dacht hij nog aan die hoofden. Ze rolden treiterig over de bladzijden van het boek, dat hij maar niet uit kon krijgen. Het boek ging op humoristische toon over niets. Hij haatte die hoofden want ze maakten hem belachelijk. De oorzaken die hij voor zijn bruine vlekken wist te bedenken, lagen zo bespottelijk ver af van de wrede werkelijkheid achter die krantenfoto dat hij er minachtend om moest glimlachen. Maar ze verdwenen er niet door, die oorzaken. Ze bleven - week, leeg en decadent als ze waren - inwerken op zijn bruine vlekken die in de loop van de zondag over zijn hele lichaam uitdijden. Te veel geld, te veel seks, te veel eten, te veel drank & drugs, te veel vrije tijd, te veel televisiezenders, te veel, van alles te veel, misselijk makend te veel. Zijn innerlijk leed aan oeverloosheid. De zwarte puntjes in het midden werden vlekken op zichzelf. Bovenop het inzicht in de minderwaardigheid van zijn sombere stemming, kwam het inzicht dat hij al in zijn jeugd bedorven was. Die harmonie thuis, die tranen om een zieke hond, die angst voor beschadigingen van zijn karaktertje, die weldoordachte begeleiding van zijn seksuele ontwikkeling, die tergende verdraagzaamheid: het kwam hem de strot uit. Nu beschouwde hij zich in de bloei van zijn leven als grofvuil dat je 's zondagsnachts op straat kunt zetten. Onopgemerkt. Geen foto waard.